

die zich zelve en haar man respecteerde? — Eigenlijk moest hij zich schamen voor zijn dwaze achterdocht. —

Toch trok het zijn aandacht, dat Emma haar opgewektheid van den vorigen winter en zomer niet terug had gekregen. Wat kon zij lang zitten staroogen en hoe vreemd, hoe absent keek zij op, wanneer hij haar wekte uit zulk een mijmering. Soms begon zij wel weer eens te neurieën; maar dan was een kuchje voldoende om haar te doen ophouden. Blank kuchte niet met opzet. Hij had zich integendeel voorgenomen haar niet meer tegen te gaan in zoo'n onschuldig aanwensel; maar staakte zij van zelve dat gegons, dan kon hij haar toch kwalijk tot een hervatting aanmoedigen. Naar *zijne* meening was haar vroolijkheid louter een vleug geweest, waaruit zij nu weer terugviel in haar vroegere apathie. Een scherpere blik zou haar geen twee dagen lang hebben gade geslagen, zonder uit tallooze kleinigheden, — ware 't alleen uit de nerveuze trillingen van haar wenkbrouwen, die plotseling met een flauw deukje omhoog sidderend, haar oogen soms zulk een diepbedroefde uitdrukking bijzetten, — het besluit te trekken, dat zij zich tegenwoordig telkens opschroefde en geweld aandeed. Te hooi en te gras, wanneer hij eens vond, dat zij weinig at, of opmerkte, dat zij mager werd, dacht de referendaris nog wel na over die quaestie van een kind; maar dergelijke lastige denkbeelden verbleekten doorgaans vlug genoeg in zijn regelmatig werkzame hersenen. Meende hij al eens te bespeuren, dat Emma moreel in geen goeden doen was en kon hij op zoo'n oogenblik de vrees niet weren, dat haar gedrukte stemming ten langen leste een schadelijken invloed moest hebben op haar physiek, dan waren een levendig uitgesproken phrase, een — zij 't ook gedwongen — lach voldoende, om hem die vrees weer van zich af te doen zetten en aan zijn opmerking te doen twijfelen. Daar hij tegenwoordig nooit meer iets tweemaal behoefde te zeggen of te vragen, voelde hij zich t'huis beter geluimd dan ooit en schoon het geluk hem niet ondankbaar maakte, was hij er juist de man naar, om voor een kwaad, dat hem niet hinderde en waartegen hij toch geen geneesmiddel kende, eenvoudig de oogen te sluiten. Alles kwam van de zenuwen; dus ging er niemendal boven afleiding en tijd. De tijd kwam van zelf; derhalve zorgde hij nu en dan voor een afleiding.

.....
 Zoo was 't al Maart geworden, toen, op een avond, dat man en vrouw weer zwijsend bijeen zaten: hij een courant lezend, zij verdiept in een roman, de meid binnentrad en kortaf aankondigde: de post.

Blank nam een viertal brieven aan; Emma, die op haar chaise-longue lag, verroerde zich niet. Zijn gewoonte volgend om uit de adressen te raden, van wie de epistels kwamen, bekeek de referendaris de omslagen één voor één en gromde, al lezend:

„Den Heer Meester W. Blank, dat is van de Wal . . . den Weledelgestrengen Heer Blank, die hand ken ik niet . . . zeker een bedelpartij . . . mevrouw E. Blank . . . dat schrift ken ik wel, maar . . .”

De brief werd hem uit de vingers gerukt.